

Κωνσταντία Δεροζαί, γραῦς σίριφος (γεγηρακυῖα πρῆβενος) παχειά, φλομειδῆς καὶ ὑπερρετικῆς, ἣν ἡ Κυρία Βωμενίλ ἐχρησιμοποίησεν ἄνευ μέτρου εἰς τὰς ἐσωτερικὰς τῆς οἰκίας ἐργασίας· ἔπειτα τέλος μία ἀνεψιά, Κλοτίλδη Δεροζαί, ἣς ὁ πατήρ εἶχε πρὸ μικροῦ πέσει ἐν Ἀφρικῇ, ὡραία κόρη μελαγχρῆς, θυμώδης, φαντασιοκόπος, παραχαϊδευμένη καὶ τρομερὰ προαγγέλλουσα.

— Πρακτῆρσιν, πάτερ ἄγιε, ἔλεγε πάλιν ἡ κυρία Βωμενίλ εἰς τὸν ἱερέα τῆς, συνήθη τῶν σκέψεών της μύστην, ἀλλὰ παρὰ τοῦ ὁποίου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, λεχθήτω πρὸς δικαίωσιν τοῦ ἀγχοῦ ἐκεῖνου ἀνθρώπου, ἀσθενῆ μόνον τινὰ καὶ βεβιασμένην ἐπιδοκιμασίαν ἐλάμβανε· παρτήρησε, μόνον τὰ χαϊδευμένα παιδιά προκόπτουν· πάντοτε τὸ παρετήρησα. Τί χρῆσιμεῖ νὰ δυσχεραστῶμεν αὐτὰ τὰ ἀγαπητὰ ὄντα; Ἄρκετὰ θὰ δυσχεραστηθοῦν εἰς αὐτὸν τὸν βίον, τὰ ταλαίπωρα! Ἄλλως τε, δὲν δεσκνύομεν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν Θεὸν ὁ ὁποῖος ἀγρυπνεῖ ἐπ' αὐτῶν... Εἰξεύρω ὅτι δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ γνώμη τῶν Φερίων, καὶ δὲν στέλλοντα νὰ μὲ τὸ ὑποδεικνύουν διὰ τὴν Κλοτίλδην, ὡς ἂν ἡ ἀγαπητὴ κόρη ἱμπορῆ νὰ μᾶς μεμψῆθῃ ποτε ὅτι τὴν ἐχαϊδεύσαμεν, ἐν ᾧ, ἐξ ἐναντίας, τρέφει πρὸς τὸν Κ. δὲ Βωμενίλ καὶ πρὸς ἐμὲ ἀγάπην καὶ σέβας, τὰ ὅποια δυσκόλως εἴμπορεῖ κάνας νὰ φαντασθῆ... Ἀλήθεια, ἀγαπητῆ μου Κλοτίλδη;

Ἡ δὲ κυρία Κλοτίλδη, ἣτις εἶχε τότε ἡλικίαν ἑπτά ἕως ὀκτὼ ἐτῶν, ἤκουε τοὺς λόγους τούτους ἔχουσα ἑσταυρωμένας τὰς χεῖρας καὶ καθημένη ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου ξύλου μιᾶς ἑδρας, ἐμήκυνε πρὸς ἀπάντησιν τὴν βροδίην της γλώσσαν μεταξὺ τῶν ὀξέων ὀδόντων της.

— Ἰραία μου τρελλή! ἀπεκρίθη ἀθορύβητος ἡ κυρία Βωμενίλ· πόση φυσικὴ εὐλικρίνεια! Θὰ ἰδῶμεν τί θὰ κάμουν τὴν Σιδύλλαν των οὗ Φερίαι μὲ ὕλην των τὴν ὑποκριτικὴν ἀνατροφὴν... Καὶ αὐτὸ τὸ ἐθνικὸν ὄνομα τὸ ὁποῖον τῇ ἔδωκαν δὲν εἶναι περὶ φημος οἰανός! Ἐπειτα ἡ ὑπερηράνεια τοῖς τὸ ἐνέπνευσε... Ἐνθυμήσου καλὰ ὅ,τι θὰ σὲ εἰπῶ, πάτερ μου, θὰ τὴν κάμουν γύναιον φιλέρεσκον καθὼς τὴν μακαρίτριαν μητέρα της!

Πάντες βεβηχίως θ' ἀπορήσασιν πῶς γυνὴ ἔχουσα τὸν χαρακτῆρα τῆς Κυρίας Βωμενίλ καὶ δορυφόρους οἰκογένειαν παρομοίαν, ἐγένετο δεκτὴ ὡς φίλη εἰς οἰκίαν ὡς ἡ τῶν Φερίων, ἔπου ἐκυρίευσεν φυσικὴ φιλοκαλία, καὶ πατροπαράδοτος κομψότης καὶ εὐγενεία ἡθῶν συγκροτοῦσα ὅμιλον εὐπρεπέστατον· ἀλλ' ἐν τῶν κυριωτάτων ἀτόπων της ἐπαρχίας καὶ τοῦ ἐξοχικοῦ βίου εἶναι νὰ ὑποκύπτῃ τις μᾶλλον εἰς σχέσεις ἢ νὰ ἐκλέγῃ αὐτάς. Ἄλλως τε ἡ κυρία Βωμενίλ, ἣτις, ἂν καὶ ἐδείκνυε καταφρόνησιν, ἐθεώρει ὁμῶς

ἀνεκτίμητον τὴν πρὸς τοὺς μεγαλειτέρους εὐγενεῖς τῆς χώρας οἰκειότητα, εἶχεν ἄριστον νοῦν διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τοὺς συγγενεῖς της καὶ νὰ τηρῆ καὶ αὐτὴ ἐνώπιον τῶν κυρίων τῆς ἐπαύλειος τῶν Φερίων, ἰδιαιτέραν τινὰ συστολὴν ὕφους ἐν τῇ ὁμιλίᾳ. Πρὸς τούτο ἐξηντλεῖτο ἀπέναντι αὐτῶν εἰς ὑπερρετικὰς φιλοφρονήσεις, δι' ὧν οἱ καλοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἐθεώρουν ἑαυτοὺς δεδεδεμένους. Ἡ φυσικὴ τέλος ἐπιείκεια τῶν τιμίων ἀνθρώπων καὶ ἡ ὀλεθρία ἀνάγκη συντρόφου δευτέρου εἰς τὸ σφαιριστήριον καὶ τετάρτου συμπαικτορος εἰς τὸ βίσι, παίγνια εἰς ἃ εὐχαριστεῖτο μὲν ὁ γέρον μαρκήσιος, ὁ δὲ ἱππότης Θεόδωρος ἐθροιάθηεν, ἐξηγοῦσι τὸν παράλογον σύνδεσμον στοιχείων τασούτων ἀντιθέτων. (Ἐπιτεταὶ συνέχεια).

ΟΙΚΟΣΗΜΑ.

—ooo—

Τὸ ὑπὸ στοιχ. Α. οἰκόσημον ἀνίκει τῇ ἐκ Γενούης οἰκογενεῖᾳ Ἰουστινιάνῃ (Giustiniani). Οἱ Ἰουστινιᾶναι διεκρίθησαν οὐ μόνον εἰς πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ ὑπουργήματα τῆς Γενουηναίου πολιτείας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ γράμ-

A.

ματα αὐτὰ καὶ τὴν ἐκκλησίαν, χρηματίσαντες πολλάκις Καρδινάλιοι, Ἀρχιεπίσκοποι καὶ Ἐπίσκοποι, καὶ εἰς αὐτάς ἔτι τῶν μερῶν ἡμῶν

B.

τὰς Δυτικὰς Ἐπισκοπὰς. Ὑπῆρξαν δὲ καὶ Αὐθένται τῆς νήσου Χίου. Τὸ παρατιθέμενον οἰκόσημον φέρει ἀρχιερατικὸν πῖλον.